

fører for Forslagsstillerne, som om vi havde paa-
 staet, at hele vor Lovgivning var præget af den
 fri Konkurrences Princip, saa at man slet ikke her
 i Landet kunde træffe Andet end den fri Konkuren-
 cence. Saaledes har Ingen udtalt sig, navnlig
 veed jeg, at jeg kun har udtalt, at den almindelig
 politiske og økonomiske Retning gik i Retning af Selv-
 hjælp alene, og at det, vi vilde, var Hjælp til
 Selvhjælp. Jeg har ikke talt om Lovgivningen,
 men om den almindelige, hvad skal man kalde det,
 økonomisk-politisk Retning og ikke fra Aaret 1799,
 hvor det ærede Medlem begyndte, men navnlig
 fra 1830 daterer jeg hele den Retning, som jeg
 med et Ord kalder Liberalismen, og det er notorisk,
 at dens Afskud mod alle sociale Stader er
 Selvhjælp, hovedsagelig Selvhjælp, og det er let
 at se, at i alle Forhold har denne Retning gjort
 sig gjældende, ogsaa her. Forøvrigt var det et
 lidt uheldigt Exempel, det ærede Medlem for
 Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger) brugte, idet
 han henviste til Fattigplakaten af 1799, det lig-
 ger jo inden den liberale Stats Begyndelse hos
 os; det ærede Medlem havde lettere ved at hen-
 vise til Grundloven; i § 84 er Tanken Hjælp til
 Selvhjælp udtalt, og den skyldes for en meget
 væsentlig Del, antager jeg, det nationalliberale
 Parti. Men jeg vil indrømme, at det er lovlige Lidt
 at henvise til, thi det er Udførelsen, det kommer
 an paa; det er ikke en Paragraf i en Grundlov
 eller noget Sigtende, som vi anse for nok, og
 naar vi se paa Udførelsen, kan Ingen misstjende,
 at hele vor Fattiglovgivning, ligesaa vel som Pla-
 nen af 1799, egentlig er bygget paa Tanken om
 Selvhjælp, at hele vor Fattigforsørgelse gjennem-
 gaende er mærket af en ubetvinget Forbudelse
 af Selvhjælpstanken. Det viser sig navnlig deri,
 at hele vor Fattiglovgivning gjør Hjælpen saa
 forbundet med Ubøgheligheder og Bønseligheder,
 saa modbydelig, at man meget nødig tager Hjel-
 pen, og derigjennem kommer saa Lovgivningen til
 at bygge paa Selvhjælp, ja tvinger til Selvhjælp.
 Hele vor Fattiglovgivning staar paa det ærede Med-
 lems fra Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius)
 Standpunkt: Hjælp under saa haarde Betingelser
 som mulig, for at tvinge Folk til Selvhjælp,
 det, den sætter hele sin Lid til, er egentlig Selv-
 hjælp. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de
 Valgfreds (Fenger) sagde ogsaa Noget om, at vi
 med Hensyn til Naadens Sammensætning havde
 fraveget Principet for de nuværende Kommunal-
 bestyrelsens Sammensætning. Det kan ikke være
 Nogen ubekjendt, at der i det Hele hos
 Mange i Landet er Orister om at give de
 nuværende Kommunalbestyrelser en noget libe-
 ralere Sammensætning. Men det er blevet
 fremhævet fra forskjellige Sider, at dette ikke
 gik an i rent materielle Spørgsmaal. Der bliver
 sagt, at Kommunen er egentlig et Interessentkab
 om Penge, og i saadant et Interessentkab maa
 de, der svare de højeste Skatter, have det største

Antal Stemmer, og de, der svare de mindste Skat-
 ter, det mindste Antal Stemmer. Det er ganske
 rigtigt, forsaavidt Kommunen er et Interessent-
 kab om Penge, men, som de Herrer ville ind-
 rømme, staar det ikke til hverken paa Skoleom-
 raadet eller Fattigomraadet, der er Pengespørgs-
 maalet forsvindende, sammenlignet med de langt
 højere og væsentligere Interesser, der staar paa
 Spil. Ligeoverfor Veivæsenet, skabeligt Vandts Af-
 ledning og saadanne Ting gjælder det, men ikke
 ligeoverfor Fattigvæsen og Skolevæsen, og derfor
 have vi antaget, at det vilde vinde lettere Ind-
 gang, naar disse Reformere med Hensyn til Valg-
 loven paa Kommunens Gebet, isædedes for at ud-
 strækkes over hele Kommunen, sit begyndt navnlig
 paa de Gebeter, hvor de Herrer maa indrømme,
 at det ikke dreier sig om Penge (Udførelse); nu,
 ja, væsentlig; det dreier sig jo altid om Penge,
 det følger af sig selv, uden Penge kan der ikke
 gøres Noget. Hvad det angaar, at jeg skulde i
 Almindelighed have ytret, at Hær og Flaade vare
 Ting, man efter min Mening ikke burde give
 Noget til eller noget Saadant, da ere saadanne
 Ytringer vistnok ikke fremkomne fra min Side.
 Men jeg har gjort opmærksom paa, at Stats-
 kassen skal give Mere til Hær og Flaade, end Represen-
 tationen ønsker, at der skal gives. Jeg siger, at
 naar Statskassen aarlig gjør, hvad den kan, for
 at blive af med endel flere Penge til Hær og Flaade,
 end der forlanges, saa kan den ogsaa gjøre det til
 Diemed, der ere ligesaa vigtige, men jeg har ikke
 dermed sagt, at de andre ere urigtige. Jeg skal
 forresten anføre som Bevis for, at Statskassen
 har Penge nok, Forslaget til Dyrtidsstilling til
 Embedsmænd. Statskassen har Penge nok, det
 kommer kun an paa, til hvad (Udførelse). Den
 ærede Minister sagde forleden Dag, at Embeds-
 mændenes Enten ikke vare trængende, skjøndt de
 have meget mindre end Embedsmænd, saa maa
 det ærede Medlem ikke komme her og sige, at
 disse ere trængende. Det ærede Medlem for Kjø-
 enhavns 6te Valgfreds (Hindenburg) fortalte en
 Historie om en gammel Borger, der var ret god,
 men jeg beklager, at enten maa det ærede Med-
 lem ikke have hørt, hvad jeg har sagt, eller ogsaa
 har han havt sin Historie færdig iforveien og al-
 ligevel villet komme med den, men den passede
 slet ikke. Det ærede Medlem sagde nemlig, at
 vi gik ud fra det Princip, naar man blot
 kastede over paa Statskassen, saa var der Ingen,
 der betalte, men vi have jo paavist, hvem der
 skal betale, nemlig Skatteyderne. Endelig skal
 jeg gjøre opmærksom paa, at der gjentagende er
 sagt, at vor Lov var en Fattiglov; men det er
 ingenlunde Tilfældet, og jeg vil endog gaa saa
 vidt, at jeg vil sige, det er ikke en Lov, som i
 det Væsentlige har en Betydning for de egentlig
 Fattige. Det er ikke en Lov for de Fattige, men
 en Lov, der gaar ud paa, at der bliver saa saa
 Fattiglemmer som muligt, altsaa er det ikke no-